

[Peter Nielsen.]

fordel her, idet de 4.000 kr. hvoraf jo kun de 2.000 kr. kan fradrages i dag, næppe beskattes med 800 kr. i de fleste tilfælde. Men man kan selvfølgelig komme så højt op i progressionen, at de ikke kan dække, men her har man så til gengæld den virkelige økonomiske gevinst af særbeskatningen.

Men det foreslåede ændrede system er i øvrigt analogt med, hvad der skete, da man gik fra børnefradrag til børnetilskud. For kommuneskattens vedkommende blev forholdet uændret, da man her ikke har progressiv skala. Det eneste nye er, at manden kan få hustrufradrag, men da han i dag alligevel har gevinst af det, ville det være forkert at borttage denne fordel.

Der er overført andre af sambeskatningens fordele til forslaget om særbeskatning, f. eks. kan underskud overføres og fratækkes i ægtefællens skattepligtige indtægt. Det har jeg ikke noget imod, men kan man så ikke overføre en anden fordel også — jeg tænker på transportfradraget, som mange ægtefæller nu kan miste, også de, der ikke får gevinst af særbeskatningen.

Jeg har set en avisoverskrift, hvori det meddeles, at nu skal ægtefæller til at være stikkere over for hinanden. Det er jo noget uhyggeligt noget, men heldigvis er det ikke rigtigt, hvad en opmærksom læser af lovforslaget hurtigt vil finde ud af. For de fleste hjem med normalt økonomisk samliv har paragraffen ingen betydning, men holder mand og kone deres penge skarpt adskilt, så hver skal betale sine skatter, må det være sådan, at den ene ægtefælle ikke kan vælte skattebyrden over på den anden.

Normalt vil man vel altid med hensyn til en indtægt, hvor der kan være tvivl, om det er mandens eller konens, sørge for at få den overført til den af ægtefællerne, der ikke er i fare for progressionen, og så må det være skattevæsenets opgave — og det får jo mange til sin tid — at afgøre, hvis indtægten er. Hvis f. eks. manden vil prøve at skubbe indtægt over på konen, må hun imidlertid have lov at få det at vide og arbejde for sin sag, ikke over for skattevæsenet, men over for sin ægtefælle. Men det bliver sikkert en paragraf, der ikke får stor betydning; hertil er danske ægteskaber for idylliske.

Jeg har anbefalet disse lovforslag i ret beherskede vendinger, men man må heraf ikke udlede, at mit parti og jeg er valne over for særbeskatningen. Vore kompetente forsamlings har vedtaget at gå ind herfor, og vore løfter ved valget var utvetydige. Vi er klar over, at sambeskatningen er et stigende irritationsmoment, og at den må fjernes, men med vort nuværende skattesystem er det ikke nemt. Ordningen vil gøre vor skattejungle endnu mere uigennemtrængelig. Det var godt, om lovforslagene her blev vedtaget samtidig med, at vi ryddede op i denne jungle. Det ville være interessant at se, hvor meget nemmere særbeskatningen kunne indføres i forbindelse med kildeskat, for så vidt den bliver definitiv for lønmodtagere.

De foreliggende lovforslag kan jo ikke få gyldighed før fra skatteåret 1966-67, så der bliver tid nok til at behandle dem, også set i relation til lovforslaget om kildeskat.

Hvad vil disse lovforslag give i provenutab eller, om man vil, skattelettelser? Det kan man vel næppe gøre sig nogen tanker om, før vi har forslag til udskrivningslov for 1966-67, og det kan vi ikke have foreløbig. Det er dog værd at bemærke allerede nu, at man ikke skal gøre sig overdrevne forventninger om de lettelser i skatterne, som særbeskatningen vil give. Statens og kommunernes provenutab vil næppe blive stort, men det skal jo til sin tid dækkes ind igen. Hvorvidt det skal ske ved en stramning af skalaerne og for kommunernes vedkommende ved en forhøjelse af skatteprocenten, eller om man skal hente tabet over vareafgifter, må stå hen.

Det er sagt så tit, men er alligevel værd at gentage ved denne lejlighed, at giver man skattelettelser eller nye fradrag til visse kategorier af medborgere, må andre skatteydere betale dem. Pengene skal jo ind. Vi stilles her i det høje ting ofte over for krav om og forslag til nye skattefradrag for opsparing, for børns uddannelse, ejendomsskatter og meget andet. Det er fristende at gå med til noget sådant, og et afslag forekommer mange hårdt og uretfærdigt; men hemningsløst at gå med til alle ønsker vil ikke ramme staten — den skal nok få sine penge ind, hvad enten det bliver ved den ene eller den anden blomsterbinding — nej, det vil ramme den lille, almindelige